

בש"פ 4229/22 - ליאור יזדי נגד משטרת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4229/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

ליאור יזדי

נגד

המשיבה:

משטרת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על החלטת בית המשפט
המחוזי בירושלים (כב' השופט א' נחלון) בעמ"י
21.06.2022 מיום 44069-06-22

בשם המבקש:

עו"ד יהודה ששון; עו"ד דוד הלוי

החלטה

1. זוהי בקשה למתן רשות ערעור על החלטה בדבר פרסום פרטי חשוד לפי סעיף 70ד(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: החוק); וכן בקשה למתן אפשרות להגשת נימוקים מפורטים בעניין איסור פרסום שמו ופרטיו של המבקש, בתוך 72 שעות. הבקשה מתייחסת להחלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט א' נחלון) מיום 21.06.2022 שניתנה במסגרת עמ"י 44069-06-22.

2. על-פי המפורט בבקשה, ביום 14.06.2022 הוגשה נגד המבקש בקשה להארכת מעצרו בבית משפט השלום בירושלים, וזאת בגין חשד לבעילה שלא בהסכמה חופשית, בעילה שגרמה לחבלה גופנית, איומים והסגת גבול. כאשר בית משפט השלום קיבל את בקשת המשטרה והאריך את מעצרו של המבקש עד ליום 16.06.2022, עתר ב"כ

המבקש לבית המשפט לאסור את פרסום שמו ופרטיו.

בית משפט השלום דחה את בקשת המבקש, הואיל והשתכנע בדבר קיומו של חשד סביר לעבירות שמיוחסות למבקש, זאת כאשר לא הובאה בפניו כל ראיה שיש בה כדי להצדיק צו מתן איסור פרסום שמו. אף על פי כן, לאחר שמיעת טענות הצדדים הוחלט לעכב את ביצוע הפרסום עד ליום 15.06.2022, בכפוף להגשת ערר.

3. על החלטת המעצר והחלטת הפרסום הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, וזה נדון בפני השופט נחלון. הערר בנוגע להארכת המעצר נמחק ובית המשפט הוסיף כי בכל הנוגע לבקשה לאיסור פרסום, זו תידון בבית משפט השלום ביום המחר, עת יובא בפניו דבר הארכת מעצרו של המבקש.

4. ביום 16.06.2022 נערך דיון נוסף בבית משפט השלום בפני כב' השופט ע' שקד. גם הפעם נעתר בית משפט השלום לבקשת המשטרה להארכת מעצר, וזאת בהתחשב בעוצמת המסוכנות והחשש משיבוש החקירה. על כן הוארך מעצרו של המבקש עד ליום 20.06.2022. בהמשך לכך נדחתה גם הבקשה לאיסור פרסום אך דבר הפרסום עוכב עד ליום 19.06.2022, בכפוף להגשת ערעור.

5. ביום 20.06.2022 נערך דיון נוסף בבקשה להארכת מעצרו של המבקש בפני השופט שקד בבית משפט השלום בירושלים. גם הפעם נעתר בית המשפט לבקשת המשטרה והאריך את מעצרו של המבקש, וזאת עד ליום 24.06.2022. בכל הנוגע לבקשה לאיסור פרסום דחה בית המשפט את בקשת המבקש; וזאת נוכח אופי העבירות בהן נחשד, ובהתאם להוראות החוק, תוך הפנייה לפסיקה הרלבנטית.

6. גם על החלטה אחרונה זו הוגש ערר לבית המשפט המחוזי - הערר נשוא הבקשה שלפניי. ביום 21.06.2022 התקיים דיון נוסף בפני כב' השופט נחלון, כאשר בדיון זה נשמעה אף עתירתו של נציג אתר Ynet בעניין איסור הפרסום.

בית המשפט אפשר לצדדים לטעון בהרחבה בערר שהוגש על-ידי המבקש, אך בסופו של דיון דחה את עתירת המבקש תוך הפנייה לכלל המשפטי לפיו על חשוד המבקש לאסור את פרסום שמו מוטל נטל כבד של הוכחת שני תנאים מצטברים; הראשון - נזק חמור החורג מהנזק הרגיל הנגרם לכל חשוד עקב פרסום כאמור; והשני - שראוי להעדיף את עניינו של החשוד על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו.

זאת ועוד הוער, כי הפסיקה הדגישה את החשיבות שבפרסום שמם של החשודים בעבירות מין, בכדי שפרסום זה יהווה אות אזהרה לציבור, כמו גם דרך לאיתור מתלוננים נוספים, במידה וישנם כאלה.

יצוין, כי בית המשפט התייחס בהחלטתו גם לטענות בא-כוח המבקש בכל הנוגע לנזק הרב שעלול להיגרם למבקש ולמשפחתו, מפרסום שמו ופרטיו, כמו גם טענות נוספות שנטענו על ידו. חרף זאת נקבע, כי אף מבלי להקל ראש בטיעוני המבקש, ובית המשפט אינו מקל ראש בפגיעה שכזו, שהרי אין מדובר בנזק חמור מהנזק הרגיל שנגרם לכל חשוד, בעבירות דומות, נוכח פרסום שמו ופרטיו.

7. המבקש מיאן מלהשלים עם החלטת בית המשפט וביקש, מיד לאחר מתן ההחלטה, כי זו תעוכב למשך שבעה ימים - עד להגשת בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בית המשפט קמא נעתר באופן חלקי לבקשה ועיכב את דבר הפרסום עד ליום 22.06.2022, בכפוף להגשת בקשה כאמור.

8. מכאן הבקשה שלפניי. בגדרה, המבקש המשיך בשלו, עת הגיש את הבקשה בהעדר נימוקם תוך עתירה

למתן ארכה לשם הגשת נימוקים מפורטים, בתוך 72 שעות. בהחלטתי מאתמול נעתרתי לבקשה באופן חלקי והוריתי כי הנימוקים יוגשו עד היום בשעה 10:00. זאת, משום שקבלת עתירתו במלואה, משמעותה הותרת צו איסור הפרסום על כנו, חרף החלטות חוזרות ונשנות של בתי המשפט בכל הדיונים הקודמים – לדחות את הבקשה לאיסור פרסום.

9. המבקש לא השלים עם ההחלטה והגיש היום, חלף נימוקיו, בקשה נוספת למתן ארכה עד השעה 18:00, חלף שעה 10:00 כאמור בהחלטתי הראשונה. גם לבקשה זו נעתרתי באופן חלקי ואפשרתי את הגשת הנימוקים עד לשעה 15:00.

10. עתה מונחת לפניי הודעה שהוגשה על-ידי באי-כוח המבקש הנושאת כותרת "הודעה דחופה לבית המשפט". מהודעה זו עולה, כי בין בא-כוח המבקש ובין גורמי הפרקליטות נערכה אתמול פגישת עבודה, ובהמשך אליה הוחלט על השהיית ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום נגד המבקש.

11. לטענת המבקש, יש בשינוי הנטען בעמדתה של הפרקליטות משום שינוי משמעותי במסד הראייתי, וכן חולשה מהותית ומשמעותית בראיות. המבקש סבור שיש בכך משום נסיבה חדשה ועל כן עותר הוא, בתמצית, להחזרת הדיון בדברפרסום שמו ופרטיו לבית משפט שלום, תוך הותרת ההוראה איסור הפרסום, בעינה, עד להחלטה אחרת.

12. יצוין כי ביני לביני הוגשה גם בקשה מטעם נציג אתר Ynet, למתן החלטה בעניין פרסום שמו ופרטיו של המבקש כמו גם צירופו כצד לבקשה מושא החלטתי.

דיון והכרעה

13. ראשית, ראיתי לנכון להפנות להוראת סעיף 70ד(ב) לחוק שלפיה:

"החלטת בית משפט מחוזי בערעור על החלטה כאמור [...] ניתנת לערעור ברשות לבית המשפט העליון בתוך שבעה ימים; בית המשפט העליון ידון בבקשת רשות הערעור בדין יחיד והוא רשאי לדחותה על הסף בלא דיון בנוכחות הצדדים; ניתנה רשות הערעור, ידון בית המשפט העליון בערעור בדין יחיד."

שלא כפי טענת בא-כוח המבקש, בית המשפט קמא אינו ולא היה מחויב לעכב את החלטתו בדבר פרסום שמו ופרטיו של המבקש, רק משום הצהרת בא-כוחו בדבר כוונתו להגיש ערר על ההחלטה להתיר את הפרסום. שהרי, הוראת החוק קובעת שעל המבקש להגיש את הערר תוך שבעה ימים, אך אין שום הוראת חוק שמחייבת את בית המשפט דלמטה, להיעתר לבקשה לעיכוב הביצוע, רק על סמך הצהרה כאמור (וראו האמור בסופא סעיף 70ד(ג) לחוק).

קבלת פרשנותו של המבקש בנדון, תסכל את כוונת המחוקק ויש בה כדי להביא לתוצאה מעוותת של איסור פרסום שמו של חשוד, פרסום שיש בו עניין ציבורי, וזאת רק משום ההצהרה על כוונה להגיש ערר על אותה החלטה.

14. זאת ועוד, החלטות בתי המשפט קמא בדבר פרסום שמו ופרטיו של המבקש לא היו תולדה של הצהרת הפרקליטות בדבר הגשת כתב אישום. אלא, נסמכו הנבדיק על הקביעות בדבר קיומו של חשד סביר ומבוסס, הקושר את המבקש לביצוע העבירות המיוחסות לו; עבירות חמורות במהותן, ועל שורה של נימוקים נוספים, כאמור שם.

הודעת המבקש מהיום, אינה משנה את מצב הדברים שהרי לא נאמר בה כי הפרקליטות החליטה שלא להגיש כתב אישום בהעדר אשמה או אף בהעדר ראיות. כל שנטען על ידי בא-כוח המבקש בהודעה, הוא שבשלב זה משהה

הפרקליטות את ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום, אך במקביל צוין כי היא תעתור לשחרורו של המבקש ממעצר בתנאים מגבילים, עד לקבלת החלטה סופית בעניינו.

15. ודוק - עניינו של המבקש אינו שונה מעניינם של חשודים אחרים, המובאים בפני בתי המשפט השונים דבר יום ביומו; וברי לכל, שפרסום שמם או פרטיהם גורם להם ולבני משפחתם עוגמת נפש, פגיעה בשמם הטוב ונזקים נוספים שנגרמים לכל מי ששמו מעורב בעבירות חמורות, מקל וחומר בעבירות מין קשות.

16. כפי שצוין בפתח החלטה זו, על המבקש לאסור פרסום שמו או פרטיו מוטל נטל כבד מהטעמים שפורטו לעיל. במקרה דנן, לא הוצגה בפני בתי המשפט קמא תשתית המבססת שעדיף לבכר את הנזק שעלול להיגרם למבקש מדבר הפרסום, על פני הנזק הציבורי שעלול להיגרם בשל אי פרסום. וזאת בשים לב לעקרון פומביות הדיון ולטעמיו, ונוכח מהות העבירות בהן חשוד המבקש. היטיב לתאר זאת השופט (כתוארו אז) מ' חשין בציינו:

"הנה היא אפוא מסגרת הדיון: מזה, פומביות הדיון וחופש הפרסום, ומזה, זכותו של חשוד כי בית-משפט יאסור על פרסום שמו וזהותו ברבים. עתה שומה עלינו למלא מסגרת זו בתוכן, קרא בהכוונת שיקול-דעתו של בית-המשפט אימתי ובאילו נסיבות יאסור על פרסום שמו של חשוד, ומה שיקולים ידריכו אותו בהחלטתו. לשאלה זו, ובה עיקר ענייננו, ניפנה עתה. נזכיר ונזכור כי מדברים אנו באיסור פרסום שמו של חשוד לעת החקירה. [...] נקרא את דבר-החוק ולא נתקשה לגלות מי נגד מי. הנה-כי-כן, האינטרסים המתגוששים ביניהם עומדים לפנינו בשני קצות הזירה ומגלים עצמם נכונים למאבק: מזה, החשוד ו"נזק חמור" העלול להיגרם לו עקב הפרסום, ומזה, העניין הציבורי שבפרסום. הוראת-חוק זו, שעניינה איסור פרסום שמו של חשוד, בונה עצמה על הוראות-חוק קודמות לה - קודמות הן במיקומן הן במעלתן. הנחת המוצא היא שהליכי בית-משפט נערכים בפומבי, וכי כל אשר נעשה ונשמע בדיון בבית-המשפט ניתן לפרסום. זה חופש הביטוי, זו זכותו של הציבור לדעת. הנחת מוצא זו היא אף הקובעת את מגמת פניה של הפרשנות. הפרסום הוא הכלל, איסור הפרסום הוא החריג. כנדרש מכך, הנטל על שכתו של החשוד מוטל הוא לשכנע את בית-המשפט כי חרף מעלתו ועוצמתו של אינטרס חופש הביטוי בנסיבות כנסיבות עניינו-שלו אין זה ראוי כי שמו יפורסם ברבים. בידוענו מה עוצמה נודעת לאינטרס חופש הביטוי, נוסף ונדע כי נטל זה המוטל על חשוד נטל שאינו קל הוא כלל ועיקר. אותו "נזק חמור" העלול להיגרם לחשוד אם שמו יפורסם ברבים חייב שיהיה - למצער - כעוצמתו וכמשקלו של חופש הביטוי, ועוד רב מכך, אם בכוונתו להכריע את הכף. [...] בנושא "העניין הציבורי שבפרסום" יגלו עצמם לפנינו שני רבדים: הרובד הכללי והרובד הפרטיקולרי. ברובד הכללי דיברנו לעיל ותמציתו היא חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת. רובד זה שלעניין הציבורי בפרסום אינו נדרש לא להוכחה ולא לטיעון. הוא מדבר בעד עצמו, הוא מהווה תחנת מוצא למסע הפרשנות. חזקה חלוטה היא - שמא נאמר: אקסיומה היא - שלציבור יש עניין בפרסום הליכי בית-המשפט - הליכי בית-המשפט עצמם הם "עניין ציבורי" - ועניין זה מתקיים ופעיל בכל הליך" (בש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראלפ"ד נח(6) 658).

17. טרם סיום, ראיתי עוד לציין שהחלטתו הראשונה של בית המשפט לאסור את הפרסום ניתנה כבר ביום 14.06.2022, ומאז נערכו מספר לא מבוטל של דיונים בסוגיה זו, הן בבית משפט השלום והן בבית המשפט המחוזי כערכאת ערר. בכל אותם דיונים הגיעו בתי המשפט למסקנה שאין הצדקה לאיסור פרסום שמו ופרטיו של המבקש. ולא בכדי.

הבקשה נדחת בזאת, ומשכך שמו ופרטיו של המבקש מותרים לפרסום.

ניתנה היום, כ"דבסיוןהתשפ"ב (23.6.2022).

ש ו פ ט

עמוד 4

